

Arrest

nr. 314 481 van 9 oktober 2024
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 22 januari 2024 met arrestnr. 258.526 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 september 2022 met arrestnr. 277 263 wordt verbroken.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weigerde haar op 27 januari 2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 273.911 van 10 juni 2022 bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van de CGVS. Het Bestuur beval de verzoekende partij op 21 juni 2022, onder een bijlage 13*quinquies*, het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten (1),

naam : G. G.

voornaam : K.

geboortedatum : [...]06.1994

geboorteplaats : Santa Barbara

nationaliteit : Honduras

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27.01.2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10.06.2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 14.11.2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het beroep ten aanzien van de bestreden beslissing verworpen met het arrest nr. 277 263 van 12 september 2022.

Met het arrest nr. 258.526 van 22 januari 2024 heeft de Raad van State op zijn beurt het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

Thans wordt de zaak opnieuw behandeld na het vernietigingsarrest van de Raad van State.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“- SCHENDING VAN HET HOORRECHT EN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING (ALGEMEEN

BEGINSEL VAN HET UNIERECHT)

- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT.

(...)

TWEEDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit

blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven beschreven.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Honduras. Hij is afkomstig uit Santa Barbara in de staat Santa Barbara. Hij werd aldaar geboren op [...] juni 1994 te Santa Barbara. Verzoeker diende Honduras te verlaten. Hij reisde naar België toe op 8 november 2019. Verzoeker is sindsdien onafgebroken woonachtig in België en dit gedurende derhalve een periode van 2,5 jaar.

Tijdens de periode dat verzoeker woonachtig is in België, deed verzoeker het nodige om zich te integreren. Hij is werkzaam en woonachtig op een privéadres. Zowel zijn werk- als huurcontract werden door verzoeker overgemaakt tijdens de behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. In het arrest van 10 juni 2022, naar aanleiding van het beroep tegen de weigering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, werd hiervan ook melding gemaakt: "het Belgische huur- en werkcontract heeft betrekking op verzoekers situatie in België en houdt geen verband met het vluchtrelaas" (punt 4.3; arrest nr. 273.911).

Verzoeker wijst dan ook op zijn mate van integratie (binding met België).

De bestreden beslissing heeft immers als gevolg dat verzoeker zou worden genooddaakt om België te verlaten, hetgeen een verregaande impact (breuk) betekent op zijn werk- en woonsituatie in België.

De seksuele geaardheid (homoseksualiteit) van verzoeker staat bovendien buiten discussie. In het arrest van 10 juni 2022 werd erkend dat, op basis van de beschikbare landeninformatie, kon worden aangenomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat LGBTI-persoon een risico op vervolging lopen op vervolging door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking (punt 4.6; arrest nr. 273.911).. Verzoeker is ondertussen evenwel 2,5 jaar verblijvende in België. Een terugkeer naar Honduras betekent dat verzoeker opnieuw op zoek moet gaan naar huisvesting in Honduras en een inkomen. Dit stelt verzoeker voor grote problemen, hetgeen wordt versterkt door de moeilijkheden die hij zal ondervinden in Honduras omwille van zijn seksuele geaardheid.

Verzoeker wijst dan ook op de moeilijkheden die hij zal ondervinden bij deze terugkeer naar Honduras. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2.1. In het arrest nr. 258.526 van 22 januari 2024 oordeelde de Raad van State met betrekking tot de bestreden beslissing het volgende:

“Beoordeling

7. De verwerende partij betwist het belang van verzoeker bij het middel, omdat verzoeker zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet heeft gericht tegen de inhoud van de interne nota van 21 juni 2022 waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund. Verzoeker heeft echter het gebrek aan formele motivering van de aanvankelijk bestreden beslissing opgeworpen. Net daarom was hij niet verplicht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te gaan op de inhoud van een stuk dat hij niet kende op het moment waarop de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen.

8. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgeworpen en aangevoerd dat “[...] geen enkel concreet motief wordt vermeld in de [aanvankelijk] bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening [heeft] gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven omschreven.”

Na te zijn ingegaan op zijn persoonlijke situatie, heeft verzoeker laten gelden “[...] dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de [aanvankelijk] bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden” en dat de formelemotiveringsplicht op manifeste wijze is geschonden. Volgens het bestreden arrest “[...] volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM echter op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepalingen zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt, nadat hij citeert uit de interne nota van 21 juni 2022, dat “uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het beweerde familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt op geen enkel punt aannemelijk dat de vermeldingen in de nota van 21 juni 2022 niet correct zouden zijn, zodat zij overeind blijven. Deze vermeldingen vinden bovendien steun in de gegevens van het administratief dossier”.

9. Om een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 52/3, § 1, iuncto artikel 7 van de vreemdelingenwet, volstaat het niet enkel vast te stellen dat de betrokkene langer op het grondgebied van het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn. Het bestuur dient op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening te houden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt slechts dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land doch het houdt geen bijzondere motiveringsplicht in.

Dit doet geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit de wet van 29 juli 1991, die van toepassing is op de aanvankelijk bestreden beslissing. De wet van 29 juli 1991 is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad van State zich daarbij echter in de plaats van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen

op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

10. Te dezen aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene. Het gaat om de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bedoelde belangenafweging. Waar verzoeker wat dat betreft ook een schending van de in de wet van 29 juli 1991 bedoelde formele motiveringsplicht had ingeroepen, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar en citeert hij uit een interne nota van de verwerende partij die zich in het administratief dossier bevindt, die dateert van dezelfde datum als de aanvankelijk bestreden beslissing zelf en waarvan niet wordt aangetoond dat verzoeker er kennis van had, om te besluiten dat daaruit de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging blijkt. Daarmee aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering moet bevatten over de door verzoeker ingeroepen elementen betreffende zijn gezins- en familieleden en zijn gezondheidstoestand en dat het volstaat dat deze motieven (achteraf) uit een ander stuk blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft een te beperkte invulling aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en schendt aldus de draagwijdte van deze bepalingen door te aanvaarden dat de motieven betreffende de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging, waarvan niet wordt betwist dat ze te dezen moest gebeuren, niet moesten worden opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing.

11. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond."

3.2.2. Gelet op het hogerstaande, moet er worden aangenomen dat de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging betreffende verzoekers gezins- en familieleden en zijn gezondheidstoestand, moet blijken uit de motieven van de bestreden beslissing zelf. Dit is in de bestreden beslissing niet het geval.

Dienvolgens moet de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het middel is in die mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT